

A rokon funkciójú *-(V)l* és *-(V)z* denominális verbumképzők szemantikai vizsgálata

1. A rokonértelműség kérdéskörével kapcsolatban számos fejtegetés látott napvilágot az utóbbi évtizedekben. A tanulmányok nagy része elméleti jellegű: elsősorban a szinonímia fogalmának, alapkritériumainak, határainak megállapításával és leírásával foglalkozik, de mintha kissé figyelmen kívül hagyná az empirikus adatokat. Az is szembetűnő, hogy a lexikai szinonimák tanulmányozása mellett a kutatók mintha megfeledkeztek volna a fogalomjelölő elemek szintagmatikus viszonyait jelölő nyelvtani eszközök (pl. a viszonyjelölő szók: névutók, kötőszók, névelők; a toldalékok: ragok, jelek, képzők és az úgynevezett tetetlen viszonyjelölők: hangsúly, dallam, sorrend, szünet) differenciált vizsgálatáról.

Jelen dolgozat egyrészt a szóképzési szinonímia fogalmának tisztázására, másrészt a rokon funkciójú *-(V)l* és *-(V)z* denominális verbumképzők közös vagy hasonló (szinonim/kváziszinonim) és önálló jelentéseinek bemutatására vállalkozik.

2. A képzők jelentése. – Közismert, hogy a termékeny képzés révén létrejött morfológiai alakzatok morfológiailag is és szemantikailag is transzparenszek: a képzett szónak mind az alakja, mind a jelentése tagolható. „A morfológiai tagolhatóság az alkotó morfémák eleveenségétől, más szóalakban való előfordulásától függ. A szemantikai motiváció fennállásához pedig az szükséges, hogy az illető morféma ugyanabban a jelentésben legyen jelen a szóalakban, mint más (legalább egynéhány) szóalakban” (BERRÁR JOLÁN, A denominális *-l* és *-z* képzős igék leíró és történeti vizsgálatának néhány szempontja: *NytudÉrt.* 58. 1967: 80).

A termékeny képzéssel megalkotott szavak kompozicionális jelentésének elsősorban a képzőjelentés (képzőfunkció) meghatározásában van jelentősége. „A képző attól függően, hogy milyen irányban változtatja meg az alapszó jelentését, mindig ilyen vagy olyan szófajtájú új szót alkot; ezt az ilyen vagy olyan szófajtájú szót létrehozó képességét nevezzük – szorosabb értelemben véve – a képző szerepének (funkciójának)” (RUZSICZKY ÉVA, A szóképzés. In: *MMNyR.* 335).

A képzők aszerint, hogy az alapszóval azonos szófajú szót, vagy az alapszótól eltérő szófajú származékot hoznak létre, lehetnek szófajtartó (pl. *hal* : *halász*) vagy szófajváltó (pl. *zongora* : *zongorázik*) képzők, passzív vagy fiktív tövű alapszóhoz járulva pedig szófajjelölő képzők (pl. *zör(r)-* : *zörren*, *zörög*, *zörrent*). A képzőfunkció fogalma azonban nem szűkíthető le csupán a szófajmeghatározó szerepre. KÁROLY SÁNDORRAL egyet kell értenünk abban, hogy „A képzőfunkció mint általában a funkció, bonyolult és sokrétű. Végeredményben a képző jelentése is beletartozik... Az egészen ad hoc szereptől elvonatkoztatva is többféle elvontabb, azaz az eseteknek egy-egy csoportjára jellemző szerkezeti sajátága lehet a képzőnek a szófajmeghatározáson kívül” (KÁROLY SÁNDOR, *Általános és magyar jelentéstan*. Bp., 1970. 349–50). A képzőnek önmagában persze nincsen szemantikailag interpretálható jelentése, „de van sajátos jelentéspulzusa, az a jelentésmozzanat, amellyel a képző az alapszó jelentését módosítja” (BERRÁR, *A képző funkciójáról vallott felfogások fejlődése a magyar szakirodalomban*: ÁNyT. 5. 1967: 72); mindez a megalkotott derivátumban, a lexémában realizálódik. Képzőjelentésről csak akkor beszélhetünk, ha a képzőnek tulajdonított jelentést (funkciót) a képző ténylegesen magán hordozza, azaz „az alapszó és a képzett szó közötti jelentéskülönbség több, lehetőség szerint egy egész sor képzett szóban felismerhető, tehát szabályba foglalható” (KESZLER BORBÁLA, *A szóképzés*. In: MGr. 309). A képző jelentése a képzett szó és az alapszó jelentésének a különbsége.

A termékeny képzés révén létrejöhetnek lexikalizálódott jelentéssel rendelkező szavak, – NAGY FERENC terminus technicusával élve – úgynevezett „szóképzési idiómák” is (NAGY FERENC, *A lexikális szóképzés*: ÁNyT. 6. 1969: 330). Mivel e derivátumok esetében leíró szempontból nem világos a szemantikai összefüggés az alapszó és a képző között, jelentésük így nem vezethető le alkotóelemeik jelentéséből, pl. *csavarog*, *helyettes*, *igazgató*, *látogat*, *szemtelen*, *ügyes* stb. E lexémákat a szótárban külön fel kell tüntetnünk jelentésük leírása végett.

Jöllehet az általános és hagyományos meghatározás szerint a képzők a lexikai szóalkotás eszközei, vannak tisztán szintaktikai szerepű, új szótári jelentést nem adó képzőink is. Ilyenek például az igenévképzők, az igenem képzői (szenvető, műveltető, visszaható), a ható képző, a számnévképzők, valamint a nomen actionis és acti (*-Ás*) képzője, a *-sÁg* főnévképző, az *-(j)Ú* melléknévképző, valamint bizonyos fokig az *-s* melléknévképző. E képzők különböző szótóvekkal való társulását a tő szófaji jegyén kívül szemantikai jegyek nem korlátozzák, illetve e képzők az alapszó szótári jelentését nem, csak a szintaktikai felhasználhatóságát változtatják meg. Ezeknek a szótárban külön jelentésértelmezést nem kell adni (amennyiben nem „idiomatikus” alakok, tehát jelentésük nem lexikalizálódott).

Az új szótári jelentést adó képzők egyes esetekben csak jelentésmódosító (pl. *ház* : *házacska*), másokban viszont igazi jelentésváltoztató szerepet töltenek be (pl. *hal* : *halász*). Lexikai szóképzésről akkor beszélünk, ha a képzett szó jelentése szintagmával egyenértékű (pl. *egerészik* → *egeret fog*, *fehérít* → *fehérré tesz*).

A képzők jelentésének meghatározása gyakran azért is nehéz, mert jelentésük sokszor nagyon általános (pl. *-z*, *-l*, *-s*, *-lAn*), s ez az általános jelentés az alapszó besugárzásától függően különféleképpen realizálódhat (vö. KESZLER i. m. 310). A képzők egy része tehát az alapszó tágabb vagy szűkebb jelentéskategóriájától is függő jelentésű származékot hoz létre. Ez a feltevés magyarázatot adhat arra vonatkozóan is, hogyan keletkeztek a képző jelentésárnyalatai. A képzőjelentés természetesen attól is függ, hogy a képző milyen jelentést örökölt történeti előzményétől, illetve korábban milyen funkció tapadt hozzá (pl. *-sÁg*).

2. A szóképzési szinonímia és polisziémia. – A) Előfordulhat, hogy (az alakilag) eltérő szuffixumoknak ugyanaz a szóképzési jelentésük. A szóképzési szinonímia egyik lehetséges változata, ha a két különböző képzőt tartalmazó, kétféle képzési szabállyal leírható szóképzési jelentés azonos. A szóképzési szempontból szinonim képzők azonban nem mindig

cserélhetők fel egymással, ugyanis a normatív nyelvhasználat a képzett alakokat rögzített lexikai egységként kezeli és kizárólagosnak tartja. Így például a $-(V)z$ és $-(V)l$ denominális verbumképzők a 'muzsikál, valamilyen eszközzel hangot ad' jelentésben szinonimák. Bizonyos esetekben párhuzamosan használhatjuk őket (pl. *trombitázik* : *trombitál*, *orgonázik* : *orgonál*, *furulyázik* : *furulyál*), de pl. a *zongora*, *fuvola*, *oboa* hangszerekkel kapcsolatban csak a $-(V)z$ képzős alakok rögzültek a szótárban (jóllehet elvileg a rendszer szintjén a **zongorál*, **fuvolál*, **oboál* stb. alakok is kifogástalanok).

B) Szóképzési poliszémiáról akkor beszélünk, ha egy szóképzési szuffixum több szóképzési szabályhoz is tartozik, azaz az adott szuffixumnak több, egymással összefüggő különböző szóképzési jelentése is van. A szuffixumok ilyenkor természetesen csak részlegesen szinonimák egymással. Az is előfordulhat, hogy két vagy több poliszém szuffixum különböző szóképzési jelentései között van egy vagy több, melytől megegyezik. Ilyenkor a fentebbi pontban említett jelenséghez hasonlóan szintén szóképzési szinonimiáról beszélhetünk. (A szóképzési szinonimiával és poliszémiával kapcsolatos kérdésekről részletesebben I. LADÁNYI MÁRIA, Szinonímia és/vagy funkciómegoszlás a magyar melléknévképzésben. In: A szinonimitásról. Szerk. GECSŐ TAMÁS – SPANNRAFT MARCELLINA. Bp., 1998. 97–104.)

3. A $-(V)z$ és az $-(V)l$ képző. – Mindkét képző leggyakrabban főnévi alapszón fordul elő, de olykor más névszótöveken is, pl. melléknéven: *magyar-áz*, *tisztá-z*; *csúf-ol*, *fehér-lik*, *helyes-el*, *henyél-l*; számnéven: *kettő-z*; *egy-el*, *harmad-ol*; határozószón: *alá-z*, *elő-z*, *idő-z*, *odá-z*, *újrá-z*; *hátrá-l*, *ismét-el*; módosítószón: *igen-ez*; *igen-el* (a $-(V)z$ képző névutón is: *ellen-ez* [az *ellen* névutó-határozó, amelynek igekötőszerű funkciója is van, vö. TESz.], *nélkül-öz*).

E képzőkkel kapcsolatban is elmondható, hogy nehezen adható meg egy olyan általános, invariáns jelentés, amelyből az alapszavak jelentéskülönbsége alapján mind a főnévi, melléknévi, számnévi, határozószói, módosítószói és névutói alapú képzés révén létrejött származékok jelentése levezethető lenne. A $-(V)z$ és az $-(V)l$ képzők jelentését KÁROLY SÁNDOR a következőképpen definiálja: „úgy csinál valamit, hogy a cselekvésnek jellemzője X dolog. A »jellemzője« aztán lehet eszköze, eredménye, tárgya stb. Az egyes konkrét jelentések értelmezése a képzett szó szintagmával vagy körülírással kifejezett szinonimájával történhet” (KÁROLY i. m. 351). Minthogy a denominális igéket általában az jellemzi, hogy bennük az általánosabb igefogalom névszói jelentéstartalmú szóhoz (tárgy nevéhez, tulajdonságot jelölő szóhoz stb.) kapcsolódik, a $-(V)z$ és az $-(V)l$ képzők konkrét képzési jelentései is természetesen szoros összefüggésben vannak a képzés alapjául szolgáló névszók jelentésbeli csoportjaival.

A főnévi alapszavak szélesebb jelentéstani csoportjához általában meghatározott cselekvések kapcsolhatók, pl. a hangszerekhez a játszás, a közlekedési eszközökhöz az utazás, az étel- és italnevekhez a fogyasztás, a szerszámokhoz a munkavégzés. A *botoz*, *korbácsol*, *ostoroz* igék például abban különböznek szinonimáiktól, az *üt*, *ver* igéktől, hogy az 'ütés, verés' fogalmán kívül annak eszköze is utalnak, pl. 'bottal, korbáccsal, ostorral üt, ver' stb., a *zongorázik*, *furulyázik*, *csellózik* stb. igék a 'muzsikál' jelentést részletezik, amennyiben utalnak a megszólaltatott hangszere is: 'zongorán, furulyán, csellón stb. játszik', a *sonkázik*, *fagyaltozik*, *kávézik* stb. igék pedig a fogyasztás (evés, ivás) tárgyát konkretizálják: 'sonkát, fagyaltot, kávé stb. fogyaszt', a 'részekre oszt/vág/tör' jelentést pedig pl. a *parcelláz*, *darabol*, *szeletel*, *felez* stb. igék részletezhetik. A specifikusabb, jelöltebb tartalmi szerep betöltésére alkalmasabb igék előfordulási aránya valószínűleg jóval magasabb a nyelvhasználatban, mint a prototipikusabb, de az adott szituáció szempontjából jóval közömbösebb sajátságokat mutató társaiké, tehát szelekciós jegyeiknél fogva az adott fogalmi kerethez jobban illeszkedő igék kiszorítják a náluk neutrálisabb tartalmúakat a nyelvhasználat során. „Bizonyosnak látszik az a tény, hogy a nyelvhasználó nem azért alkalmaz például egy adott igét kommunikációjában egy főnév által megjelölt denotátumra vonatkozóan végzett cselekvés lexikális reprezentálásakor, mert a lexikális jelentésre vonatkozóan elsajátított tudását alkalmazza,

hanem inkább a valóságismeretére alapozott enciklopédikus tudását aktivizálva használja ... a kérdéses enciklopédikus ismereteit. Azaz, a nyelvhasználó legtöbbször nem egy szemantikai mezőn belülről, a szinonimakörből emeli ki kontextuális bázisú döntés alapján az adott kommunikációs helyzetben használt szót, hanem egy adott szót alkalmaz az adott konceptuális keretben. Ennélfogva – nyelvhasználói szemszögből nézve – nem tartható az a nézet, amit a kutatók tekintélyes hányada magáénak vall(ott), hogy a szinonima a kommunikáció során mindig választás kérdése.” (ANDOR JÓZSEF, A fogalmi keret, a szemantikai mező és a szinonimitás határvonalai. In: GECSÓ–SPANNRAFT szerk. i. m. 18).

A kapcsolódást természetesen a valóság tényei kormányozzák, azok sugallják számunkra, hogy pl. a zongora hangszer, a baba játék, a só fűszer stb. Ennek ellenére pusztán az alapszó ismeretében nem mindig tudjuk eldönteni, hogy a származék az alapszó melyik szemantikai jelentésárnyalatát használja, ugyanis mind az alapszó, mind a belőle képzett szó többjelentésű is lehet. BERRÁR *beszalonnáz* (pl. 'szalonnával jóllakik; szalonnával tüzdel; szalonnával bepiszkít; beszalonnázza az lábast; leszalonnázza a disznót') példája (BERRÁR: ÁNyT. 5. 1967: 73) is jól mutatja, hogy csupán a *szalonna* alapszóból – a szintaktikai környezet ismerete nélkül – nem tudjuk kitárlálni, hogy éppen melyik funkciójában szerepel a származékban ('étel; fűszer; szennyező anyag; a főzés eszköze; bőr alatti zsírszövet?'). Egy-egy képző többféle jelentés kifejezésére is alkalmas, s hogy közülük melyiket választjuk, a deriválandó szó szabja meg.

4. A *-(V)z* és az *-(V)l* képzők szóképzési jelentései

1. táblázat

A *-(V)z* és az *-(V)l* képző közös funkciói

Lexikai mező	Példák <i>-(V)z</i>	Példák <i>-(V)l</i>
1. ellát(ja), felszerel(i magát) valamivel	<i>sóz, foltoz, bútoroz, jutalmaz, keretez, címkéz, szalonnázik</i>	<i>talpal, nyergel, pecsétel, pénzél, ebédel, doppingol</i>
2. számszámmal, eszközzel tevékenykedik	<i>gereblyéz, csákányoz, botoz, zongorázik, harangoz, korcsolyázik, sízik</i>	<i>korbácsol, dobol, kolompol, dudál, bokszol, siel</i>
3. létrehoz valamit	<i>falaz, fényképez, köröz, lármázik, hibázik, cikkezik, kézimunkázik, pletykázik, nótázik, anekdotázik</i>	<i>fészkel, szól, szaval, dalol, szemetel, jegyzetel, zenél, mesél, pletykál, viccel, csókol, bókol</i>
4. bizonyos időt eltölt valahol	<i>időzik, éjszakázik, túlórázik, karácsonyozik, vakációzik</i>	<i>nyaral, teleg, deleg</i>
5. részt vesz vmiben, jelen van valahol	<i>ülésezik, túrázik, kocsmázik, diszkózik, toroz</i>	<i>strandol, sztrájkol, székel</i>
6. eljár valahová	<i>vásározik, piacozik, túrázik, diszkózik, kocsmázik</i>	<i>piacol, szomszédol</i>
7. állapotváltozást idéz elő	<i>gallyaz, hernyóz, belez, hámoz, magoz, csontoz, színez, sároz, fényez, dupláz, mágnesez, parcelláz, formáz</i>	<i>herél, porol, piszkol, kuszál, négyel, szeletel, csapol, formál</i>
8. állapotváltozás megy végbe	<i>bimbózik, csirázik, virágozik, rügyezik</i>	<i>porlik, hámlik, foszlik, vedlik, telik, döglük, hajnallik, rozsdállik, csömörlik</i>
9. anyaggal bevon	<i>nyálaz, lisztez, mézez, vizez, aranyoz, vajaz, olajoz</i>	<i>mázol, gipszel, bélel, piszkol, mocskol</i>

10. lelkiállapotot tükröző megnyilvánulás	<i>bolondozik, kedvez</i>	<i>kedvel, szível, dacol</i>
11. ismétlődő mozzanatokból álló, hangadással társuló cselekvés	<i>oázik, iázik</i>	<i>csahol, püföl, kárál, nyiszál, raccsol, spriccel, locsol, nyivákol</i>

A produktív képzési szabály gyakran azért nem alkalmazható, mert egy meglévő (a szótárban már létező) szó a képzést megakadályozza. A magyarban például a foglalkozásnevek képzői következetesen három konkurrens elem (az *-Ó*, az *-s* és az *-Ász*) közül kerülnek ki. Igei tőhöz általában az *-Ó* képzőt (*szabó*), főnévhez az *-s* képzőt (*asztalos*) illesztjük. Ha *-Ász* képzős szavainkat elemezzük, akkor azt a szabályt, illetve korlátozást állíthatjuk fel, hogy igékhez is, főnevekhez is járulhat (*szülész, fülész*), de általában nem kapcsolódhat gyűjtőnévhez, népnévhez vagy elvont főnévhez. (Természetesen e szabályok sem kivétel nélküliek, pl. a *művész, nyelvész* foglalkozásnevekben az *-Ász* elvont főnévhez járul). Ha ellenőrzésképpen a szabály szerint megalkotjuk például a *beton-ász, újít-ász, hókotr-ász* szavakat, meglehetősen komikusnak, köznyelviileg helytelen képzésűnek tartjuk őket, mivel ezekben az esetekben az *-Ó* szuffixum hatékonyabb (*betonoz-ó, újít-ó, hókotr-ó*; vö. még *ül-ö-get* vs. *ül-dögél*), illetve ha mégis használjuk őket, hangulatkeltő hatásal tesszük.

Azonos funkciójú (szinonim jelentésű) képzőkkel tehát általában nem hozunk létre azonos jelentésű származékokat, egyrészt azért, mert létrehozásuk nem indokolt, másrészt az úgynevezett lexikai akadályoztatás (lexical blocking) szabálya mindezt nem is teszi lehetővé: „Legyen K1, K2 két szinonim jelentésű képző. Ha K1 képzős származék létező szó, akkor a K2 képzős szó képzése nem indokolt, és fordítva, ha a K2 képzős származék létező szó, akkor a K1 képzős szó képzése nem indokolt. Végül, ha van egy L monomorfémius létező szó, akkor azonos jelentésű képzett szó képzése nem indokolt” (KIEFER FERENC – LADÁNYI MÁRIA, A szóképzés. In: Strukturális magyar nyelvtan 3. Morfológia. Szerk. KIEFER FERENC. Bp., 2000. 157).

A lexikai akadályozás elve azonban nem jelent abszolút szabályt. Párhuzamos képzések (vagyis amikor ugyanaz az alapszó mindkét képzőt felveszi) akkor is előfordulhatnak, ha a két alakzat között nincs jelentésbeli különbség, tehát az alakpárok szinonimái vagy kvázi-szinonimái egymásnak, vö. pl. *ácsol : ácsoz, formál : formáz, gipszel : gipszez, igenel : igenez, kormol : kormoz, lécel : léceez, morzsál : morzsáz, piacol : piacoz(ik), pletykál : pletykáz(ik), pólyál : pólyáz, tervel : tervez, siel : síz(ik), szegel : szegez, zsákol : zsákoz*.

Ilyenkor bekövetkezhet, hogy az egyik alak lassan kiszorítja a másikat. Az *-(V)l → -(V)z* változást a következő példák igazolják: *cementel → cementez, festékel → festékez, gereblyél → gereblyéz(ik), lisztel → lisztez, orgonál → orgonáz(ik), pipál → pipáz(ik), trombitál → trombitáz(ik), uzsonnál → uzsonnáz(ik), vacsorál → vacsoráz(ik), zománcol → zománcoz, zongorál → zongoráz(ik)*; az ellenkező irányú változásra is akadnak példák: *ebédez(ik) → ebédel, lóbáz → lóbál, tréfáz → tréfál*.

Az alakpárok gyakran jelentésdifferenciálódást mutatnak, a két alakulat jelentése szétválik, pl. *bérel : bérez, jelel : jelez, gombol : gomboz, gondol : gondoz, határol : határoz, kedvel : kedvez, keresztel : keresztez, magol : magoz, okol : okoz, porol : poroz, rendel : rendez, sorol : soroz, számlál : számláz, szaval : szavaz, szemel : szemez, torol : toroz, ural : uraz, vizez : vizez, vizsgál : vizsgáz(ik)*.

Nemcsak az úgynevezett lexikai akadályoztatás szabálya nem teszi lehetővé, hogy szinonim képzőkkel szinonim jelentésű származékokat hozzunk létre. A két képző közötti választást a homonímia elkerülésének elve is szabályozza, amely azt mondja ki, hogy „lehetőleg kerüljük az

olyan szó képzését, amely egybeesik (homonim) egy másik szóval vagy szóalakzattal” (KIEFER–LADÁNYI i. m. 158). Ennek az elvnek a működését mutatja például az a tény, hogy jóllehet a *tej* és a *víz* igen gyakran fogyasztott italok, a ’tejet/vizet iszik’ jelentés nem fejezhető ki igei derivátummal, mert mind a *tejez/vizez*, mind a *tejel/vizel* derivátum már foglalt más jelentésekre.

2. táblázat

A *-(V)z* képző önálló funkciói

1. játszik	<i>babázik, kártyázik, labdázik, fogócskázik</i>
2. közlekedik	<i>villamosozik, motorozik, csónakázik, szánkázik</i>
3. vminek nevez, szólít	<i>magáz, uraz, szamaraz, néniz</i>

3. táblázat

Az *-(V)l* képző önálló funkciói

1. milyen minőségben, szerepben lép fel	<i>szónokol, elnököl, dajkál, tolmácsol, kalauzol, lektorál, bírál</i>
2. vmilyennek tart, érzel	<i>helyesel, csodál, okol, csúfol</i>
3. vmilyennek tűnik	<i>fehérlík, ködlik, kereklik, tarkállík, villámlík, fénylik, bűzlik, ízlik</i>

Mind a *-(V)z*, mind az *-(V)l* képzővel képzett denominális igei származékok között találunk olyanokat is, amelyek – jelentésük következtében – egyik említett típusba sem illelnek bele, pl. *betűz, gondol, hangszerel, ismétel, irányoz, kísérletezik, kilincsel, könyvel, magol, megegyezik, vállal, veséz*. Ezeknek a szemantikailag nem kompozicionális alakoknak a morfológiai szerkezete egyértelmű ugyan (bennük könnyen felismerhető az alapszó), a derivátumok jelentése azonban nem vezethető le alkotóelemeik (az alapszó és a képző) jelentéséből.

Előfordul, hogy az igeképzéssel egyidejűleg igekötő is kapcsolódik a névszói alapszóhoz, s az új lexikai egység szóösszetétel és szóképzés eredményeként jön létre, pl. *kiagyal, kieszel, meghatalmaz, elnadrágol, be-/lefejez, besonkáz, beszeszel, kizsebel*. Az igekötő nélküli formák önmagukban nem, vagy nemigen élnek: **agyal, *eszel, *fejez, *hatalmaz, *nadrágol, *szeszel, *zsebel*.

5. Összegzés. – Az elemzések tanulságaként mindenekelőtt azt érdemes kiemelni, hogy a rokon funkciójú *-(V)z* és *-(V)l* formánsok szóképzési jelentései egy nagyon általános és tágabb jelentésazonosságon belül differenciáltak (poliszém elemek), így általában a két szuffixum szinonimitásáról nem, csak egyes jelentéseik szinonimitásáról beszélhetünk. Azonban a szinonim jelentések sem cserélhetők fel mindig egymással, aminek részint rendszerbeli, részint normatív okai vannak.

H. VARGA MÁRTA